

குறுந்தொகையில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

அ. தமயந்தி ^{அ, *}, வே. அ. பழனியப்பன் ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, கணேசர் கலை அறிவியல் கல்லூரி, (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவுப் பெற்றது), மேலைச்சிவபுரி-622403, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Life Thoughts in Kuruntokai Text

A. Thamayanthi ^{a, *}, V.A. Palaniyappan ^a

^a Department of Tamil, Ganesar College of Arts and Science, (Affiliated to Bharathidasan University), Melasivapuri-622403, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
thamaictm@gmail.com

Received: 30-07-2022
Revised: 07-10-2022
Accepted: 26-10-2022
Published: 08-12-2022

ABSTRACT

When compared to the other literary texts of Sangam period Kuruntokai explains the content ideas in a very short and simple phrase. Each song of Kuruntokai has beautiful messages which is useful in day to day life. The principles mentioned in the songs are applicable even today. Ancient poets who sang about love and heroism used natural and life elements in their songs. The poets who sang Kuruntokai have distilled the truths they learned in their lives into the songs. Thus, the article examines the love of the heroine for hero, the promise of the hero, the commitment of the heroine to the charity, domesticity, hospitality, life of the man, acceptance of materialism, the separation of duty and love, and the avoidance of travel.

Keywords: Kurunthogai, Love, Leader, Commitment, Thalavi, Charity,

முன்னுரை

பாட்டும் தொகையுமான சங்க இலக்கிய நூல்களில் குறுகிய அடிகளைக் கொண்டு அகப்பொருள் கருத்துக்களைத் திறம்பட விளக்குவது குறுந்தொகையாகும். குறுந்தொகையில் புலவர்கள் அகத்திணைச் செய்திகளைப் பாடலில் விளக்கும்போது மக்களின் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளைப் பாடல்களில் வகுத்துக் கூறியுள்ளனர். அவ்வகையில் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் மனித வாழ்வைப் பண்படுத்தும் வாழ்வியல் கோட்பாடுகள் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும்.

குறுந்தொகை நல்ல குறுந்தொகை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. நல்ல என்னும் அடைமொழி இந்நூலின் சிறப்பை அறிவிக்கிறது. எட்டுத்தொகை நூல்களில் முதலாவதாகத் தொகுக்கப்பட்ட இந்நூலுக்குக் குறுந்தொகை நானூறு என்னும் பெயர் இருந்தமையை இறையனார் களவியல் உரையில் அறியலாம். கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல் நீங்கலாக 401 பாடல்களை கொண்டவை. இந்நூலைத் தொகுத்தவர் பூரிக்கோ. தொகுப்பித்தவர் பெயர் அறியப்படவில்லை. குறுந்தொகை நான்கடி சிற்றெல்லையும், எட்டடி பேரெல்லையும் கொண்டது.

தலைவி தலைவன் மேல் கொண்ட அன்பு

குறுந்தொகைப் பாடல்களில் தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வுச் சிந்தனைகள் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் உயரிய அன்பை உணர்த்துகிறது. தோழி தலைவனை பற்றி

கூறுமிடத்து, தலைவி தலைவனின் உயர்ந்த குணங்களை எடுத்துக் காட்டுவது தலைவன் மேல் கொண்ட அன்பை உறுதி செய்கிறது.

தேனீக்கள் குறிஞ்சி மலர்களில் தேன் எடுத்துப் பெரிய தேன் கூட்டை உருவாக்கும் மலைநாட்டு தலைவன் மேல் தான் கொண்ட அன்பானது நில உலகத்தை விட பெரியது, வாளை விட உயர்ந்தது கடலை விட ஆழமானது என்று கூறுவது அன்பின் வெளிப்பாடாகும்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று

நீரினு மாரள வின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே”

எனும் குறுந்தொகை அடிகள் உணர்த்தும். மற்றொரு பாடலில் தலைவி தலைவனின் வருகையை அறிய சுவரிலே கோடிட்டு அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கழித்து நாள்தோறும் அறியும் இயல்பைக் கொண்டிருந்தாள் (Swaminathar, 2017). கோடிட்ட நாட்கள் குறையாமையால் அவளுடைய கண்கள் மயங்குவதாயிற்று. கார்பருவம் வந்தும் தலைவனின் வருகைக்காக காத்துக்கிடக்கின்றாள். இச்செய்தியை வள்ளுவரும்,

“நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல்”

என்ற குறளின் மூலம் தலைவன் மீண்டும் வரும் நாள் பற்றி கணக்கிடுதலை குறிப்பிட்டுள்ளார் (Gowmariyewari, 2010). மேலும் தலைவனைப் பிரிந்திருக்க நேர்ந்த தலைவி தனது ஆற்றாமையின் காரணமாக தோழியிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

“பூ இடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன

நீர்உறை மகன்றில் புணர்ச்சி போலப்”

தலைவி, தமக்கு இடையே பூவினால் தடைப்படும் நேரம் ஒரு நொடியானாலும் ஓர் ஆண்டு கழிந்தது போல துன்பத்தை உண்டாக்குவதாக உணர்ந்து வாழும் மகன்றில் பறவையின் நிலைபோல தான் தலைவனைப் பிரிந்து வாடுவதாக கூறுகிறாள் (Swaminathar, 2017). மேலும் முன்பு இருவரும் ஒருயிராய் இருந்த நாங்கள் பிரிந்தபோது உடல் வேறு உயிர் வேறாகப் பிரிந்து இருப்பதாக குறிப்பிடுகிறாள். இப்பாடலின் மூலம் தலைவி தலைவன். மீது கொண்ட அன்பிற்கு மகன்றில் பறவையை உவமையாகச் சுட்டுவது சிறப்பாகும்.

தலைவன் உறுதிமொழி

தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பு கொள்கின்றனர். ஒரு சமயத்தில் தலைவன் தன்னை திருமணம் செய்து கொள்வானோ என்று தலைவி அச்சப்பட்டு கவலையடைகிறாள். அவளுடைய உள்ளக்குறிப்பை உணர்ந்த தலைவன் தலைவியுடைய மனக்கவலை தீரும்படி ஆறுதலும், உறுதிமொழியும் கூறுகின்றான்.

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயல் நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”

இப்பாடலில் தலைவன் தலைவியிடம் என்னுடைய தாயும், உன்னுடைய தாயும் எத்தகைய சம்பந்தமுடையவர் என்பதை நாம் அறியமாட்டோம். அதுபோல என்னுடைய தந்தையும், உன்னுடைய தந்தையும் எந்த முறையில் உறவுக்காரர்கள் என்பதையும் நாம் அறியவில்லை (Nagarasan, 2017).

இதற்கு முன்பு நானும் நீயும் எந்தவகையிலும் சந்தித்தது கிடையாது. இருப்பினும் நம்முடைய உள்ளமானது செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழைநீர் அம்மண்ணோடு ஒன்றிக் கலப்பது போல் நமது உள்ளமும் ஒன்றாகக் கலந்துவிட்டது. அதனால் நமக்குள் இனிப் பிரிவு கிடையாது நீ அச்சப்பட வேண்டாம் என்று உறுதிகூறி ஆறுதல்படுத்துகிறான்.

தலைவி அறத்தொடு நின்றல்

அறம் எனப்படுவது பல பண்புகளையும் தழுவிய பொதுச்சொல்லாயினும், ஈண்டு பெண்ணுக்கு உரிய முதற் பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பது இத்துறையின் பொருள் (Manickam, 2009).

தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட அன்பைத் தோழியிடம் எடுத்துக்கூறி அறத்தொடு நிற்பாள். தலைவி தன்னுடைய களவு வாழ்க்கையைக் கற்பு வாழ்க்கையில் முடித்து வைக்க வேண்டும் என்று தோழிக்கு உணர்த்துவாள்.

“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டும் காணேன் மாண்டக் கோளை
யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே
கோடீர் இலங்குவளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குருசிலும் ஆடுகள மகனே”

இப்பாடலில் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கிறாள் (Nagarasan, 2017). தன்னுடைய தலைவனைக் காணாத நிலையில் அவனைப் பல இடங்களிலும் தேடுகிறாள். காண இயலாத சூழலில் தன்னுடைய தோழியிடம் என்னுடைய மனம் கவர்ந்தவன் ஆடுகள மகனாவான் என்று அறிமுகம் செய்கின்றாள். இவ்வாறு தலைவி தோழியிடம் அறத்தொடு நின்றல் மூலம் தலைவியின் களவு வாழ்க்கை கற்பு வாழ்க்கையாக மாறுவதற்கு காரணமாகிறது

இல்லற மாட்சி

சங்க கால மக்கள் இல்லறத்தை நல்லறமாகப் போற்றிப் பேணிக் காத்தனர். இல்லறம் நல்லறமாக அமைய இன்றியமையாதவள் பெண். இல்லற மாட்சி என்பது ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் அவளாலேயே சாத்தியப்படுகிறது. இவ்வாழ்க்கையைத் திறமையுடன் நடத்த வேண்டிய முறைப்படி நடத்தினால் அதைக் காட்டிலும் இனிய வாழ்வு வேறு ஏதேனும் இருக்க முடியாது.

“மனையுறை வாழ்க்கை வல்லியாங்கு
மருவின் இனியவும் உளவோ”

என்ற அடிகள் இவ்வுண்மையைச் சுட்டுகிறது (Swaminathar, 2017).

“அறத்தாற்றின் இவ்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றின்
போலய்ப் பெறுவ தெவன்”

எனும் திருக்குறளும் சுட்டுகிறது.

தாய் வீட்டில் செல்வச் செழிப்பாக வளர்ந்த தலைவி திருமணத்திற்கு பிறகு தன் கணவனுக்கு தன் கைகளால் சமைத்துத் தர ஆவல் கொள்கிறாள் (Gowmarieswari, 2008). திருமணத்திற்கு முன்பு வரை சமைத்து அறியதாவள். இருப்பினும் தலைவனுக்காக சமைப்பதில் விருப்பம் கொண்டு தயிர்க் குழம்பைத் தயார் செய்கிறாள். தோய்ந்த கட்டித்தயிரைத் தன் காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரல்களால் பிசைந்து பின்பு கையைக் கழுவாமல் அப்படியே தன் தூய ஆடையில் துடைத்துக் கொண்டாள். குழம்பைத் தாளிக்கும்போது ஏற்பட்ட புகை அவளது மையுண்டக் கண்களை கலங்கச் செய்கிறது. இவ்வாறு தலைவி அன்புடன் தலைவனுக்கு தான் செய்த குழம்பை பரிமாறுகிறாள். தலைவன் உண்ணும்போது மிகவும் சுவையாக உள்ளது என்று தலைவியைப் பாராட்டுகிறான். இதனால் தலைவியின் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்கிறது.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்

குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்

தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்

நுண்ணிதின் மகழ்ந்தன றொண்ணுதன் முகனே”

எனும் குறுந்தொகை அடிகள் புலப்படுத்துகிறது (Swaminathar, 2017). இந்நிகழ்வின் மூலம் தலைவி செய்த உணவின் தன்மை எத்தகையதாக இருந்தாலும் அதை அவள் அன்புடன் செய்ததால் அதனை இனிது என்று பாரட்டி மகிழும் தலைவனின் மனப்பாங்கையும், நற்பண்பையும் உணரமுடிகிறது.

விருந்தோம்பல்

நம் இல்லம் தேடி வரும் விருந்தினர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரிப்பது தமிழர் பண்பாடாகும். அவர்கள் உள்ளம் மகிழ் விருப்பத்துடன் உணவு படைப்பதை தங்களுடைய கடமையாகப் போற்றினர்.

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா இல்லத்தரசிக்கு உரிய மாண்புகளாக விருந்தோம்பலையும் சுற்றம் ஓம்பலையும் சுட்டுகிறது (Ilampuranar, 2008).

தலைவியின் துன்பத்தை நீக்க விருந்தினர் வருமாறு காக்கைக்கு உணவு வைத்தல் பழங்கால மரபாகும். அவ்வழக்கம் இன்றளவிலும் நடைமுறையில் உள்ளது.

“எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது எந்தோழி.

பெருந்தோள் நெகிழ்ந்த செல்லற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே.”

இப்பாடலில் விருந்தினர் வருவதைக் கரைந்து கூறிய காக்கைக்கு இடும் பலி உணவு பற்றி குறிப்பிடப்படுகிறது (Nagarasan, 2017). மேலும்,

“அமிழ்தம் உண்க - நம் அயல் இலாட்டி”

கடமையின் பொருட்டாகச் சென்ற தலைவனின் வரவைக் குறித்த நற்சொல் கேட்டதும் நல்வாக்கு கூறிய அயல் மனையில் உள்ளவள் அமுதம் உண்ண வேண்டும் என்று தலைவி பெருவிருப்பத்தால் கூறுவதைப் பாடலில் காணமுடிகிறது (Nagarasan, 2017).

வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்

செல்வம் இல்லாவிட்டால் இல்லறத்தை இனிது நடத்த முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தாமே வருந்தி உழைத்துப் பொருள் தேட வேண்டும். இவ்வாறு, வினையின் பொருட்டு தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல தலைவன் முற்படுகிறான். இதனை அறிந்த தலைவி, வருந்தி உடல் மெலிகிறாள். அவளுக்கு ஆறுதல் கூறும் பொருட்டு தோழி,

“வினையே ஆடவர்க்குக் உயிரே வாள்நுதல்

மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் என

நமக்கு உரைத்தோரும் தாமே

அழாஅல் - தோழி - அழுங்குவர் செலவே”

என்று பொருள்தேடிச் செல்லுதல் என்பது ஆண்களுக்கு உயிரைப்போன்றது. அவர்க்கு இல்லத்தரசியாகப் போகும் நீயும் அவருக்கு உயிர்போன்றவள் (Swaminathar, 2017). எனவே நீ வருத்தத்துடன் வாடி இருந்தால் அவர் பொருள்தேடிச் செல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விடுவார். அதனால் நீ வருந்தி அழுவதைக் கைவிடுவாயாக. அவர் மேற்கொண்ட வினையை வெற்றியுடன் முடித்துத் திரும்புவான் என்று கூறுகிறாள். மேலும் ‘வினை நன்றாதல் வெறுப்பக் காட்டி’ எனும் அகநானூறு பாடலில் தலைவன் ஒருவன் பொருள் ஈட்டிச் செல்வது இவ்வாழ்க்கைக்கு மிக அவசியமானது என்பதை உணர்ந்து தலைவியை நீங்கி பொருள் ஈட்டிச் செல்கிறான் எனும் கருத்தை உணர்த்துகிறது. குறுந்தொகையும் வினை ஆடவர்க்கு மிக அவசியமானது என்பதை உணர்த்துகிறது (Jeyabal, 2017).

பொருள்வயிற் பிரிவை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்

தலைவன் தன்னுடைய கடமைகளைச் செய்து இவ்வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் பொருள் வேண்டும். பொருளை ஈட்டுவதற்குத் தலைவியைப் பிரிவான் தலைவன். இப்பிரிவு இன்றியமையாத உலகியல் அறமாகும்.

தலைவன் வினையின் பொருட்டு பிரியும் பிரிவை எடுத்துக்கூறி பிரிவதும் உண்டு. அப்பிரிவு தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதுமாகும். குறுந்தொகையில் தலைவி ஒருத்தி தோழியிடம் கூறும்போது,

முன்னோர் தேடிவைத்திருக்கும் செல்வத்தைச் செலவழித்துக் கொண்டிருப்போர், செல்வம் உள்ளவர் என்று சொல்லப்படமாட்டார். அவர் வறுமைக்கு ஆளாவார். வறியவர்களின் இவ்வாழ்வு பிச்சையெடுத்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் இழிவான வாழ்வு. இவ்வாறு முன்னோர்கள் சொல்லியிருப்பதை நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்படி விளக்கிய பிறகுதான் அவர் பொருள் தேடப் புறப்பட்டுப் போனார் அவர் வாழ்க என்றும் கூறுகிறாள்.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளர்எனப்பாடாஅர்

இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவு, எனச்

சொல்லிய வன்னை தெளியக் காட்டிச்

சென்றனர்”

எனும் குறுந்தொகை அடிகள் மேற்கண்ட கருத்தை புலப்படுத்தும் (Swaminathar, 2017).

கடமைப் பிரிவும் காதல் மனமும்

தலைவன் பொருளுக்காக மட்டுமல்லாமல் கடமையின் பொருட்டாகவும் பிரிந்து செல்வது உண்டு. அவ்வாறு பிரிந்து செல்லும் பிரிவு நிறைவடையும் முன்பு அவன் தலைவியை நினைப்பது

கிடையாது. கடமை முடிந்துவிட்டால் உடனடியாகக் கிளம்பித் தலைவியை அடைவதற்கு அவனது மனம் ஆர்வம் கொள்ளும். தன்னுடைய ஆசையினையும், மன விருப்பத்தையும் பாகனிடம் எடுத்துக் கூறுவது உண்டு. தலைவி இருக்கக்கூடிய ஊர் தொலைவாக இருந்தாலும் அவனுடைய தேரின் வேகத்தைவிடத் தலைவியைச் சென்றடையும் மனத்தின் வேகம் மிகுதியாக இருக்கும்.

தலைவன் பாகனிடம் தன்னுடைய மனத்தில் இருக்கக்கூடிய எண்ணங்களை எல்லாம் எடுத்துக்கூறித் தலைவியை வேகமாகச் சென்றடையும் விருப்பத்தை ஓரேர் உழவனார் எனும் புலவர் தலைவன் கூற்றாக அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார்.

“நெஞ்சே,

ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம் புனத்து ஓர்ஏர் உழவன் போல

பெருவிதுப்பு உற்றன்றால், நோகோ யானே”

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவன் தான் மேற்கொண்ட கடமையை முடிக்கின்றான். தன்னுடைய தலைவியின் பணைத்த தோள்களையும், அழகிய கண்களையும் நினைக்கின்றான். அவள் இருக்கின்ற ஊர் மிகத் தொலைவாக இருக்கிறது. எனினும் என்னுடைய மனமானது ஈரம் பட்ட நிலத்தை விரைவாக உழவு செய்து முடிக்க நினைக்கும் ஓர் ஏர் உழவனின் மனநிலைபோல, விரைந்து சென்றடைய நினைக்கிறது என்று குறிப்பிடுவதால் தலைவனுடைய கடமையின் பிரிவும், காதல் மனமும் புலப்படும் (Swaminathar, 2017).

பயணம் தவிர்த்தல்

இல்லற வாழ்க்கைக்குப் பொருளின் முக்கியத்துவம் கருதிப் பிரிய நினைக்கும் தலைவன் தலைவியின் அன்பு, இயல்பு, பொருளின் நிலையாமை தன்மை, கடந்து செல்லக்கூடிய சுரத்தின் தன்மை ஆகியவற்றை உணர்ந்து தன்னுடைய பயணத்தைக் கைவிடுவதும் உண்டு. இதற்குச் செலவழங்கல் என்று பெயர். செலவழங்கல் இரு நிலைகளில் நிகழும். தலைவன் தனக்கான மருந்தும் செல்வமும் தலைவியே என்று கருதி தன்னுடைய பயணத்தை கைவிடுவதும் உண்டு. இதனை கீழ்க்கண்ட பாடல் தெளிவுபடுத்தும்.

“மருந்து எனின் மருந்தே, வைப்பு எனின் வைப்பே

கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே”

தேடிச்செல்லும் பொருளை விடவும் தலைவியின் அன்பு உயர்ந்தது அவளைப் பிரிந்து செல்வது இளமைக்கு முடிவு கட்டுவதாகும். இளமை தீர்வதற்கான வழியாகும் என்று கருதி தலைவன் தன்னுடைய பயணத்தைக் கைவிடுவதும் உண்டு (Swaminathar, 2017).

“மறப்பு அருங்காதலி ஒழிய

இறப்பல் என்பது ஈண்டு இளமைக்கு முடிவே”

இவ்வாறு தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேட வேண்டும் என்பது தலைவனுடைய எண்ணம் அல்ல. தலைவி மேல் அன்பு கொண்டிருந்தாலும் இவ்வாழ்க்கைக்குப் பொருள் தேவை என்னும் சிந்தனை தலைவனைப் பொருளை நோக்கித் துரத்துகிறது. ஆயினும் நடுநிலையோடு சிந்தித்துப் பல வேளைகளில் செலவு அமுங்கலை மேற்கொண்டு தலைவியுடன் சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்த வாழ்க்கை என்பதை முடிவு செய்கிறான் (Swaminathar, 2017).

முடிவுரை

குறுந்தொகையில் இடம்பெறும் பாடல்கள் வழியாக சங்கால மக்கள் அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் தன்னிகரில்லாத வகையில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக

காதல் வாழ்வில் தலைவன் தலைவி ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்ட அன்பும் புரிதலுடன் விட்டுக்கொடுத்துப் போகும் மனப்பக்குவத்துடன் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. மேலும் விருந்தோம்பல், பொருள் தேடுதல் போன்ற வாழ்வியல் சிந்தனைகளைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

References

- Gowmarieswari, (2008) Tholkappiyam Porulathigaram, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
Ilampuranar, (2008) Tholkappiyam porulathigaram, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
Jeyabal, R. (2017) Agananooru Moolam Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
Manickam, V.S. (2009) Tamil Kadhal, Sri Hindu Pathippagam, Chennai, India.
Nagarasan, V. (2017) Kurunthogai Moolam Uraiyum, U.V.S. Library, Chennai, India.
Swaminathar, U.V. (2017) Kurunthogai moolamum uraiyum, U.V.S. Library, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License